

Coen Vermeeren

Ufo's bestaan gewoon

EEN WETENSCHAPPELIJKE VISIE



AnkhHermes

Inhoud

Voorwoord 11

Inleiding 13

Ufo's 15

I: Shuttlemissies STS-73 en STS-115 16

Scepsis vs Skepsis 17

I: Terry Hansen 18

I: Carl Sagan 20

I: Oude geschriften 23

HOOFDSTUK 1 GETRAINDE WAARNEMERS 27

Deskundigen 27

Westerse astronauten 27

- Edgar Mitchell 28

Roswell 29

I: Majic 12 39

- Neil Armstrong 42

I: De Maan 43

- Buzz Aldrin 47

- Gordon Cooper 49

- Brian O'Leary 51

- Andere astronauten 52

- NASA en de astronauten in de spaceshuttles 53

I: Brookings report 54

I: Tether Incident 56

Russische kosmonauten 57

- Generaal-majoor Vladimir Kovalyonok, Saljut VI-missie, 1981 57

- Musa Manarov, Mir-missie, 1981 57

- Gennadij Strekhalov, Mir-missie, 1990 58

- Generaal Pavel Romanowich Popovich, Russische luchtmacht 59

- Victor Afanasyev, 1979 59

- Georgi Grechko, Saljut 6, 1977 59

Piloten 60

- Civiele ufo-waarnemingen 61

Luchtverkeersleiding en radar 64

HOOFDSTUK 2 POLITIEK 67

Presidenten van de VS 68

Roosevelt 68

I: Churchill 68

Truman 70

Eisenhower 71

I: Grusinski 73

I: *Take me to your leader* 74

- Mars 75

I: Donald Keyhoe 75

- Ontmoeting Ike en ET 76

I: VN en aliens 77

- Henry McElroy over Eisenhower 78

- Eisenhowers afscheidsrede 79

Kennedy 83

Johnson 86

Nixon 86

Ford 86

Carter 87

Reagan 89

Bush sr. 90

Clinton 90

Bush jr. 92

Obama 93

Andere hoge politici en bestuurders 94

I: Wilbert Smith 94

HOOFDSTUK 3 COVER-UP EN MEDIA 97

Is er een cover-up? 98

Redenen voor cover-up 100

I: Ockhams scheermes 104

De media 106

Robertson Panel 106

I: Vliegtuigcrashes – de dodelijke jaren vijftig 107

Leslie Kean 111

- De Belgische ufo-golf 1989-1993 112

I: Nazi-technologie 115

- Bentwaters 115

- Phoenix Lights 116

HOOFDSTUK 4 DISCLOSURE 119

Disclosure-initiatieven 119

I: FOIA 120

Disclosure Project 120

I: Militairen 122

Disclosure-verhalen 123

I: Latijns-Amerika 126

I: Gary McKinnon 128

I: Ben Rich 129

Bijzondere verhalen die oproepen tot disclosure 130

- Luitenant-kolonel Philip Corso 130
- Dr. Carol Rosin 131
- Sergeant Clifford Stone 133

Conclusies van het Disclosure Project 135

HOOFDSTUK 5 DE WETENSCHAP 137

Wetenschappelijk onderzoek 137

Wat is wetenschap? 139

Wetenschap en ufo's 142

J. Allen Hynek 142

I: Wat zien en weten we van ufo's? 144

Condon Report 146

Cometa-rapport 154

I: Denis Letty 156

Wetenschappers 159

Astronomen 159

I: Elektrisch universum 160

- Derrick Pitts 162
 - Dr. Jacques Vallée 162
 - Wang Sichao 164
- Stanton Friedman 165

HOOFDSTUK 6 WAAROM ZIJN ZE HIER? 169

I: Ufo's in de oudheid 169

Robert Hastings 172

I: Persconferentie 2010 173

Verenigde Staten 174

Malmstrom AFB 174

Warren AFB 176

Rusland 179

Nederland 181

Waarom nu? 182

Tot slot – Wat nu? 185

Spiritualiteit 186

I: Spirit 188

Iarga 188

Dankwoord 193

Aanbevolen literatuur 195

Register 1 197

Register 2 201

Voorwoord

‘Ik geloof niet in ufo’s.’ Dit is zo’n beetje de standaardreactie van nuchtere mensen op ufo’s. Vreemd genoeg is op dit moment zo veel over ufo’s bekend dat je er ook niet langer in hoeft te geloven. Ze bestaan gewoon. Dat gezegd hebbende rijst meteen de vraag wat ‘ufo’ eigenlijk betekent. *Unidentified Flying Object* – een onbekend vliegend object. Niet meer en niet minder. Dat kan dus veel zijn en als je niet veel verstand hebt van wat zich aan techniek in ons luchtruim bevindt, dan is iets al snel een ufo. Van doorslaggevend belang is dus hoe groot de kennis van de waarnemer is. Nog altijd niets aan de hand zou je zeggen. Totdat we ons realiseren dat *ufo* een begrip is geworden waarbij het *object* wordt gelinkt aan buitenaardse voertuigen en bemanningen: een intelligent bestuurd voertuig dus, door wezens *niet* van deze Aarde. Op dat moment wordt het voor veel mensen een stuk moeilijker om aan te nemen dat ufo’s bestaan. De meesten van ons hebben ze immers nog nooit gezien, en als dat wel zo is dan hooguit van grote afstand. Zich achter de oren krabbend vragen ze zich af wat het kan zijn geweest.

Toch is er zeer veel bekend over ufo’s – ik gebruik de term verder in de betekenis van *een mogelijk buitenaards voertuig met buitenaardse bemanning* – veel meer dan de meesten van ons weten. Hun voertuigen worden het vaakst gezien maar van de mogelijke buitenaardse bemanningen is, weliswaar minder, toch nog altijd het een en ander bekend. Waar komt die informatie vandaan? Er zijn zeer veel buitengewoon betrouwbare en gedetailleerde waarnemingen gedaan, door goed getrainde mensen. Denk aan astronauten, piloten en militairen. Heel vaak zelfs door meerdere waarnemers tegelijk en met regelmaat op hetzelfde moment objectief vastgelegd op radar. Bedroevend is het dan om te constateren dat deze getuigen nauwelijks aandacht krijgen in onze kranten en op tv en dat we gedwongen zijn voor serieus onderzoek het internet op te gaan, waar overigens wel erg veel schitterend materiaal te vinden is.

Is het belangrijk om te weten dat ufo’s bestaan? Dat er misschien inderdaad buitenaardse beschavingen zijn die zich ophouden in ons luchtruim? Ik denk van wel. Dat heeft nogal wat consequenties namelijk. Ik vind het zelfs zo belangrijk dat ik gemeend heb mijn studenten te moeten vertellen dat ik het onderwerp, met goede redenen onderbouwd, serieus neem en belangrijk vind. Belangrijk genoeg om mijzelf daar publiekelijk over uit te spreken. Belangrijk omdat ik vind dat we zaken die zich voordoen maar die we onvoldoende begrijpen moeten onderzoeken. Belangrijk omdat het inhoudt dat we op Aarde niet alles begrijpen. Dat trachten we vaak te vergeten in onze enorme haast om vooruitgang te boeken, terwijl we niet alle consequenties daarvan doordenken. Belangrijk omdat we zouden kunnen leren van andere technologieën en filosofieën. Omdat het ons zou katapulteren in een nieuwe fase van onze aardse ontwikkeling. Het kan een groeistuip

betekenen met enige hobbels, maar ik denk dat we als beschaving bereid zouden moeten zijn om die kans te wagen. Bovendien is het maar de vraag of we hier in alle opzichten zelf de controle over hebben. We moeten ons oprecht afvragen waarom het ufo-fenomeen al zo lang speelt maar nog steeds zo onbekend is. Het geeft de mensheid een unieke kans op zelfreflectie. We kunnen onze spreekwoordelijke berenvellen afwerpen en nieuwe wegen bewandelen. Het is een mogelijkheid om te groeien en om een aantal onduidelijkheden met betrekking tot onze wetenschappen op te helderen. Het geeft ruimte, letterlijk heel veel ruimte om ons verder te ontwikkelen tot een galactische beschaving in de ware betekenis van het woord. Het zal ons misschien een moment kleiner maken als we door nieuwe kennis beseffen dat we op enkele en misschien zelfs op vele terreinen onvoldoende vooruitgang hebben geboekt of verkeerde wegen zijn ingeslagen. Dat mag niet verbazen in een tijd waarin nogal wat systeemfouten duidelijk aan het licht treden. En misschien zal het ons ook doen beseffen dat er structuren op Aarde bestaan die de gang naar die volgende stap om allerlei redenen hebben willen uitstellen of voorkomen. Het zal dus confronterend zijn, maar daarom des te meer de moeite waard.

Maar eerst moeten we ons, ieder van ons, bewust worden van een grotere realiteit. Dat is geen lichtvoetig werk maar vereist inspanning en kritische reflectie. In dit boek probeer ik vanuit de blik van een ingenieur te kijken naar wat we weten over ufo's en van hen die erover getuigen. Een zo objectief mogelijke blik, maar een die niet vrij kan zijn van gevoel en intuïtie omdat het ufo-dossier nu eenmaal veel te groot is voor een mens om te bevatten. Dat is dan ook meteen de reden dat ik vind dat deze informatie gedeeld moet worden. Gedeeld en besproken. Gedeeld, besproken en onderzocht. Dat is de enig denkbare weg van vooruitgang en in dit geval betekent dat de vooruitgang van de mensheid en de planeet die zij bewoont. Niet minder dan dat. Dus ja, dat is belangrijk. Een persoonlijk traject van bewustzijnsvergroting. Een reis naar de sterren, naar de uithoeken van het universum. Een reis die we allemaal kunnen maken, in gedachten en wellicht spoedig in het echt.

Inleiding

Sinds 2002 ben ik, luchtvaart- en ruimtevaartingenieur, Studium Generalist. Een mooi maar vrij onbekend beroep. Het komt op het volgende neer: lezingen en workshops organiseren voor een universitaire gemeenschap die een algemeen vormend karakter hebben. Brede academische vorming was een van de belangrijkste idealen van de vroege universiteit. Wat dat precies inhoudt weet niemand. Het aantal beschrijvingen loopt sterk uiteen, maar net als met zo veel begrippen die zich slecht laten vangen in een eenduidige definitie heeft iedereen er wel een bepaald gevoel bij. Concreet betekende het voor mij dat ik me mocht verdiepen in de meest uiteenlopende onderwerpen. Immers, de TU Delft is redelijk eenzijdig qua studies: alles is daar techniek! Dit in tegenstelling tot algemene universiteiten die vaak een grote verscheidenheid aan opleidingen bieden, variërend van alfa tot gamma, met bèta, meestal de fundamentele versies daarvan, aan de rand. In zulke studentensteden komt men dus mensen tegen, in de kroeg bijvoorbeeld, van allerlei pluimage en dat is goed voor de algemene ontwikkeling. In Delft ziet men vooral en alleen techniekstudenten en dan chargeer ik niet. Daarom probeert het Studium Generale (wat een middeleeuws begrip is voor 'algemene studie') juist ook die andere disciplines aan te bieden, zoals filosofie, literatuur, journalistiek, politiek en kunst. De actualiteit wordt ook meegenomen zodat daarop kan worden ingespeeld.

Toen ik enige tijd dit vak mocht uitoefenen, naast mijn docentschap voor eerste- en tweedejaars aan de faculteit voor Luchtvaart- en Ruimtevaarttechniek, bleek mij overduidelijk dat dit mijn echte vak was. Hier mocht ik namelijk de hele dag studeren op de meest uiteenlopende onderwerpen die ik nota bene grotendeels zelf kon uitkiezen. Wat mij interesseerde op dat moment bestudeerde ik. Dan sprak ik de hoofdrolspelers op dat dossier aan en nodigde ze uit. Ik prikte vaak een vorkje met ze net voor aanvang van hun lezing of debat. Kortom, ik kreeg een wetenschappelijke boost in de meest uiteenlopende onderwerpen. En u weet, achter de schermen wordt meer verteld dan ervoor. Ik kreeg dus veel meer te horen en daarbij ook nogal eens de meest actuele inzichten. Of ik hoorde van de onderlinge controverses die speelden. Menigmaal klapperde ik met mijn oren, ook al was ik na enige tijd wel wat gewend. Een van mijn vaakst gebruikte woorden was in die tijd 'ongelooflijk!' Ik geloofde het echter wel en besepte dat, ongeacht welk vakgebied, wat wij 'mogen' weten vaak slechts een deel is van wat er te weten valt.

Tegelijkertijd welde er een vorm van actiebereidheid in me op, in die zin dat wanneer ik ergens onrecht bespeurde ik de neiging had om er zelf iets aan te moeten doen. Ik kon het gelukkig meestal onderdrukken, wat niet wil zeggen dat het gevoel verdween. Ik beperkte me daarom tot het verspreiden van de informatie, zodat die terecht kwam bij de mensen die er werkelijk iets mee konden doen. Geleidelijk drong ook het besef tot me door dat de 'systemen' zo immens groot zijn dat de vergelijking met het besturen

van megaolietankers vaak van toepassing is: als je een bocht wil nemen moet je dat zeker twintig kilometer van tevoren bedenken anders ben je te laat. Techniek is in veel gevallen een factor van grote betekenis. Onze technische mogelijkheden worden vaak omgezet in technische realiteiten en opgeschaald tot proporties die vaak niet meer in de hand te houden zijn. Zeker niet als daarbij ook nog eens megawinsten kunnen worden gemaakt. Slachtoffer zijn in alle gevallen mens, dier, plant en planeet. Kortom, alles wat we hebben en waar we zuinig op moeten zijn. Mij bekreep een groeiend gevoel van onbehagen over de manier waarop mensen en systemen zijn georganiseerd.

Veel zaken begonnen me ook tegen te staan. Ingenieurs zijn, dat zie ik om me heen, gepassioneerde wereldverbeteraars, in die zin dat zij voor 'problemen' – bestaand of niet-bestaand – oplossingen willen aandragen. Ze zijn daarbij vaak intens naïef en laten zich meer dan eens in de luren leggen door politiek, bedrijfsleven en overheid. Veel grote bedrijven die drijven op technische producten zijn voor die producten en de noodzakelijke productontwikkeling op de eerste plaats afhankelijk van hun ingenieurs. Maar de dienst wordt meestal uitgemaakt door mensen die a) niets van techniek weten, en b) techniek geen bal interesseert, en c) het dichtst bij het financiële vuur zitten.

Zo'n technische studie is ook nog eens geen pretstudie. Als ik berichten hoor over studiedruk en dergelijke dan word ik eigenlijk een beetje triest. Het is al honderd jaar zo dat Delftse studenten tussen de zeven en acht jaar doen over een vijfjarige studie. Alle modieuze trends bij universiteiten ten spijt, een brug moet blijven staan en een vliegtuig moet veilig blijven vliegen. Die natuurwetten laten zich nu eenmaal niet in tendentieuze feeststudies propfen.

De politiek spreekt al jaren over 'innovatie', studeer bèta, vrouwen en techniek en ja, die bekende kenniseconomie – die door oud-staatssecretaris dr. Michel van Hulst ook wel getypeerd wordt als de 'kenniseconomie'. Ik mocht hem overigens twee keer uitnodigen in Delft. Hij spreekt al vele jaren over de enorme corruptie in Nederland en Europa, die niet onderdoet voor die van regimes die we doorgaans als 'bananenrepubliek' classificeren. Het weer is het enige wat hier minder aantrekkelijk is.

Wat andere voorbeelden. De grootste vistrawler, een onder Nederlandse vlag varende visfabriek, was voor mij aanleiding om me eens goed in de visserij te verdiepen. Toen ik in 2008 grote foto's van het onderwaterleven zag staan aan de boulevard van Scheveningen, dacht ik meteen: die vent moet ik hebben. Dos Winkel, orthopedisch fysiotherapeut en al dertig jaar onderwaterfotograaf van wereldfaam. Bij het voorbereidend gesprek met hem schoten de tranen me in de ogen. De ravage die de mens aanricht onder water – dus onzichtbaar en komt niet in het nieuws; vis is gezond! – is immens! Ik verdiepte me verder en besloot dat dit nieuws belangrijker was dan wat dan ook. Immers, vernietig het leven in de zee en de mens en de planeet zijn ten dode opgeschreven. Juist op dat moment verscheen er een artikel in de NRC van de belangrijkste marinebioloog, Daniel Pauly, en de toenmalige rector en ik besloten dat we deze man op de TU moesten uitnodigen. Hij zou dus spreken op 8 juni, *World Ocean Day*, en we organiseerden er een heel symposium omheen in Diergaarde Blijdorp. Bij de haaien.

Pauly's onderzoek toonde aan dat als we doorvissen op de wijze waarop we dat nu doen, de zeeën in 2048 leeg zijn! Anderen ondersteunen zijn analyse, al wordt die ook,

door meestal financieel belanghebbenden, aangevochten. Getallen vliegen over en weer, maar de trends zijn duidelijk. Tijdens het overleg voor het symposium vertelde Pauly dat de cijfers nog dramatischer zijn dan wat hij in zijn presentatie had staan, maar dat hij dat niet zou zeggen omdat hij bang was zijn internationale gehoor kwijt te raken ... Dat we slecht nieuws niet willen horen is geen nieuws, maar of we er collectief beter van worden?

Nog een voorbeeld: toen het in het nieuws gonsde van de ESBL-bacterie leek me dat iets wat we ook in Delft maar eens moesten bespreken. Het gaat immers om ieders belangrijkste goed: zijn gezondheid. Een hoogleraar uit Amsterdam werd gevonden die expert is op dit gebied. Tijdens het eten vertelde die me gewoon dat er best nieuwe antibiotica gemaakt kunnen worden, maar dat de farmaceutische industrie dat niet doet omdat er te weinig geld aan te verdienen valt. Goh, en ik maar denken dat die industrie bestaat omdat die een belangrijke maatschappelijke taak vervult. Mispoes. Weer een heilig huisje om.

Van opleiding ben ik luchtvaart- en ruimtevaartingenieur. Mijn specialisme is vliegtuigconstructies en -materialen en ik mocht een bescheiden bijdrage leveren aan het materiaal dat uiteindelijk zijn plek vond in de romp van het allergrootste verkeersvliegtuig van dit moment, de Airbus A380, die daarmee, daar gaan we tenminste van uit, een stukje veiliger is geworden. Na mijn studie is mij gevraagd om in Delft college te gaan geven aan mijn eigen faculteit en ik moet zeggen dat dat zwaar werk is, maar geweldig leuk. Ik gaf op het laatst zo'n 400 eerstejaars les in de eerste beginselen van de vliegtuigconstructie. Aangezien dit een inleidend college was waarin na veel 'saaie' uren wiskunde en natuurkunde eindelijk de vliegtuigen voor hen tevoorschijn kwamen, kreeg ik van mijn toenmalige baas, de decaan van onze faculteit, de opdracht het zo te brengen dat de jongelingen gemotiveerd zouden worden voor het vak. Een mooi vak. Ik deed mijn best om naast de technische inhoud ook het grotere plaatje te schetsen met onderwerpen van zowel binnen als buiten het vakgebied. Het betreft immers een universitaire studie en het is daarom van belang, vind ik, om studenten niet alleen de feiten aan te reiken, maar die ook in de juiste context te plaatsen. Mijn studenten hield ik altijd voor dat er een goede balans moet zijn tussen linker- en rechterhersenhelft. Een goed ingenieur is net zo goed een kunstenaar. Creativiteit, daar gaat het om: scheppen!

Ufo's

Mijn interesse in ufo's begon toen ik een jaar of twaalf was. Als kind was ik al gefascineerd door de hemel en de sterren. Ik hield op school spreekbeurten over het zonnestelsel en stond vaak met een verrekijker op het dak van het huis naar boven te turen. Soms zag ik dan dingen die ik toen niet kon verklaren. Een soort heldere koffieboon in de lucht met een donker streepje in het midden, bijvoorbeeld.

In 1973 stuurde NASA het Skylab in een baan om de Aarde (afbeelding 1, kleurenkaart). Met de hele buurt stonden we te kijken als het overkwam. Als de eersten hem zagen en een kreet slaakten ging een golf van opwinding door de buurt. Dat duurde ongeveer drie minuten en dan was hij weer voorbij. Maar wat ik en mijn vriendjes ook zagen, waren bollen die in de lucht vlogen. Niet in een rechte lijn, zoals het Skylab, maar zigzaggend, geluidloos en met dezelfde snelheid. Ik wist toen al dat dat niet kon.

Mijn interesse in ufo's was daarmee gewekt, maar op een gegeven moment heb ik dat ook weer losgelaten. Met de komst van internet herleefde die interesse weer. Ik vroeg mijn studenten regelmatig mij YouTube-filmpjes te sturen zodat ik die tijdens colleges kon behandelen. Filmpjes van vliegtuigongelukken meestal. Het klinkt misschien cru maar ingenieurs leren veel van ongelukken. Tussen de toegezonden documenten zat altijd wel een ufo-filmpje. Ik ben zeker niet iemand die alles gelooft, maar als er een filmpje voorbijkomt met bewegende bollen en de bron ervan is NASA, dan is mijn interesse gewekt. Zeker als de bemanning van de shuttle spreekt over een 'unidentified flying object' en men er bij het grondstation niet in het minst verbaasd over lijkt te zijn.

Shuttlemissies STS-73 en STS-115

Bemanningslid Catherine Coleman van spaceshuttle Atlantis rapporteert tijdens missie STS-73 in november 1995 via het open kanaal aan het grondstation: 'We have an unidentified flying object.' Daarna wordt niets meer gehoord. Experts denken dat daarna onmiddellijk wordt overgeschakeld naar het afgeschermd radiokanaal.

De bemanning van spaceshuttle Atlantis discussieert aan de hand van live videobeelden in juli 2006 tijdens missie STS-115 met het grondstation over een object. Men ziet een 'ongeïdentificeerde constructie' die beweegt rond de shuttle op een afstand van slechts zo'n 30 meter. Er wordt door de verrekijker naar gekeken. Het wordt beschreven als 'weerkaatsend doek' en als een 'metaalachtig soort doek'. Een constructie die niet stevig is, zoals sterke metaalconstructies. De bemanning zag door de diverse ramen van de shuttle hoe het object zich verplaatste.

Er is wat verwarring rond de exacte benaming van deze missie en de naam van de spaceshuttle. De beelden en discussies, waarbij het NASA-logo op de video prijkt, lijken echter volstrekt waarheidsgetrouw.

Als NASA vervolgens officieel zegt dat ufo's niet bestaan terwijl er duidelijk onverklaarbare fenomenen te zien zijn op hun eigen beelden, dan vind ik dat vreemd en onbevredigend. Studenten overigens ook, die verwachten antwoorden van docenten. Terecht.

Als je je vervolgens verdiept in het ufo-fenomeen kom je enorm veel informatie tegen. Als wetenschapper ben je gewend om met grote hoeveelheden informatie om te gaan. Je hebt geleerd om zin en onzin van elkaar te scheiden. Bij het doen van onderzoek is het gebruikelijk dat je op onbekend terrein komt. Een gebied waar misschien vóór jou nog niemand is geweest. Dat is een heel vreemde maar ook mooie en uitdagende gewaarwording. Ik heb geweldig veel materiaalproefstukken gemaakt en vervolgens kapotgemaakt om te begrijpen waarom iets stukgaat. Je krijgt respect voor dingen en je leert dat het niet eenvoudig is om iets volledig te doorgronden. Dat laatste is een feit dat op ieder onderwerp van toepassing is. Wij kunnen niet alles begrijpen. Zelfs de meest eenvoudige dingen zijn feitelijk zeer ondoorgrondelijk. Onze taal, zowel de gesproken landstaal als de wiskundige taal waarin de natuurwetenschap zich uit kan drukken, is ten diepste ontoereikend.

Ik ben dus niet bang voor iets wat ik niet begrijp of nog niet begrijp. Als je je op iets

toe gaat leggen, moet je beginnen met loslaten. Je overtuigingen, je ideeën over de werkelijkheid. Je betreedt een schemergebied waar een heleboel te ontdekken valt. Met een skeptische houding die alles afwijst, bereik je niets. Ik maak overigens een onderscheid tussen ‘skepsis’ en ‘sceptis’:

Sceptis versus skepsis

Wat is er mis met sceptis? Niets, mits het beantwoordt aan de volgende definitie ervan: *iemand die de methode praktiseert van opgeschort oordeel, zich bezighoudt met rationeel en objectief redeneren zoals voorgeschreven door de wetenschappelijke methode, bereidwilligheid toont een alternatieve verklaring te overwegen zonder vooroordeel gebaseerd op voorafgaande overtuigingen, en die het bewijs opspoort en dat in detail onderzoekt op validiteit.* Deze beschrijving komt van astronoom dr. Bernard Haisch, een voorstander van uitgebreid en onbevooroordeeld onderzoek naar het ufo-fenomeen.

Dat klinkt goed. Een waar scepticus zijn is dus geen sinecure. Ik ken er overigens geen en ik kan mezelf daar ook niet toe rekenen. Simpelweg niet omdat je niet alle onderwerpen waar je als mens, wetenschapper, kiezer, consument, patiënt, noem maar op, iets van moet vinden of een oordeel over moet vormen, met deze uitgebreide methode tegemoet kunt treden. Slechts in enkele gevallen heeft de moderne mens de tijd om zich werkelijk te verdiepen en ware sceptis in praktijk te brengen. Slechts af en toe lukt het ons om, gedreven door onze professie, onze passie, omdat we met zaken in aanraking zijn gekomen die ons raken, onderzoek te doen naar de achtergronden van voor de mens belangrijke onderwerpen zoals gezondheid, duurzaamheid, oorlogen en conflicten, politiek en economie, geld en banken, allerlei nieuwsfeiten ... ufo's. Met betrekking tot dat laatste was ik in de gelegenheid, had ik de aanleiding en de wetenschappelijk bagage om het fenomeen tot op de bodem uit te zoeken. Dat heb ik gedaan omdat ik het belangrijk genoeg vond, voor studenten, voor het grote publiek, voor mijn geleerde collega's en voor de planeet. Alles komt op de een of andere manier samen als we niet de spreekwoordelijke helicopterview hanteren, maar verder uitzoomen, stilhangen en vanuit ons ruimtevaartuig de planeet met al haar bewoners beschouwen.

Alle skepsis met een ‘k’ lijkt in eerste instantie objectief, wetenschappelijk en doordacht. Zo heb je in de VS bijvoorbeeld de *Committee for Sceptical Inquiry* (CSI – comité voor sceptisch onderzoek). In Nederland bestaat er een stichting Skepsis. Ik kende een van de voorzitters daarvan zeer goed, wijlen prof.dr. Joop Doorman. Hij was jarenlang ook voorzitter van Studium Generale Delft en ik heb toen het genoegen mogen smaken om deze zeer erudiete en veelbelezen man met grote regelmaat te ontmoeten. Een academicus van de oude generatie, die een laptop met beamer steevast een ‘toverlantaarn’ noemde. Iemand met wie het zwaar discussiëren was omdat hij én dominant én goed op de hoogte was.

Inmiddels weet ik dat als je ergens skepsis met een ‘k’ ziet, je dat zou moeten triggeren om nog beter te kijken naar wat gemeld wordt. De regelrecht agressieve manier van wat zij ‘debat’ noemen is meestal een teken van inhoudelijke zwakte. Zelf ben ik alleen maar ad hominem – op de man – door skeptici aangevallen en nooit op de inhoud.

Robert Hastings, elders in dit boek besproken als onderzoeker van de relatie tussen ufo's en atoomwapens, heeft zich goed laten informeren over de achtergrond van

de bestuurders van CSI in de VS. Zijn conclusies zijn redelijk onthutsend. Hij vond dat drie van de toonaangevende, skeptische ufo-bestrijders allemaal contacten hadden met of zelfs eerder lange tijd gewerkt hadden bij militaire en overheidsgerelateerde kernwapenlaboratoria en veiligheidsdiensten. Dat is uiteraard volstrekt toevallig en bovendien irrelevant. Vooral irrelevant is het feit dat deze heren zulke werkgevers, waar zij soms decennialang voor werkten, niet meldden in hun eigen cv's. Ik bedoel dit ironisch zoals u zult begrijpen.

Een bekend onderzoek naar CSI en zijn voorloper CSICOP (Committee for the Scientific Investigation of Claims of the Paranormal – comité voor het wetenschappelijk onderzoeken van paranormale beweringen), gedaan door journalist Terry Hansen, laat zien dat de skeptische organisatie al vroeg werd geïnfiltrerd door een kleine groep van aan de Amerikaanse overheid verbonden detectives, die vooral het verspreiden van desinformatie en het onderuithalen van legitieme claims op divers terrein tot taak had. In het algemeen wordt door skeptische organisaties met zwaar geschut ingezet op het ontkrachten van, zoals in ons geval, ufo-gerelateerde zaken. Het is zelfs voor enkelen in de VS een fulltime job om zo veel mogelijk exposure te genereren tegen ufo-informatie en -getuigen en die met alle mogelijk middelen – met name televisie – in diskrediet te brengen. Maar ook andere onderwerpen worden door deze kennelijk alwetende-de-waarheid-in-pacht-hebbende 'onderzoekers' zogenaamd sceptisch onderzocht.

Terry Hansen

Journalist Terry Hansen deed uitgebreid onderzoek naar de rol van de media in het ufo-dossier. Hij ontdekte dat lokale media overwegend eerlijk rapporteren wat burgers aan ufo-ervaringen te melden hebben, maar dat de landelijke media hoofdzakelijk de lijn volgen van 'officiële instanties'. Hij noemt dit 'burgerlijke realiteit' en 'officiële realiteit'. Het verschil daartussen is met de tijd toegenomen. Het zou aanleiding kunnen zijn voor een serieus debat over de geloofwaardigheid van 'het nieuws'.

Niet ten onrechte betreft Hansen hierbij het bewezen concept van het 'maken van nieuws' zoals dat als propagandamiddel is ingezet in onder andere het Duitsland voor en tijdens de Tweede Wereldoorlog. Een van de eerste slachtoffers tijdens een crisis of oorlog is 'het objectieve nieuws'. Draaiboeken liggen klaar om tv- en radiostations uit te schakelen of om het nieuws door middel van censuur te beïnvloeden. Hansen toont in zijn boek *The Missing Times* aan welke relaties er zijn tussen de Amerikaanse overheid, met name door wat hij de 'schaduwregering' noemt, en de diverse grote nieuwsnetwerken. Dat Hansen niet zomaar zaken beweert wordt duidelijk uit het omvangrijke aantal in dit kader goed onderbouwde maar zeer bedenkelijke zaken dat hij bespreekt. Hij bevestigt, wat verderop in dit boek ook duidelijk wordt, dat Amerika niet in alle opzichten de ideale democratie is die het zo graag naar buiten toe uitdraagt.

Als de Amerikaanse regering, met in het bijzonder de CIA, ook andere belangrijke en nieuwswaardige feiten behandelt zoals zij dat doet met ufo-gerelateerde zaken, zo stelt Hansen, dan heeft de Amerikaanse burger – en de wereld in haar geheel – een groot probleem. Over de nieuwe media zoals internet, en het feit dat burgers foto- en videocamera's in overvloed hebben en geschoten beelden in een mum van tijd kunnen delen, is Hansen positief en negatief. Positief is dat op deze manier de werkelijkheid over ufo's naar buiten

kan komen. Negatief omdat diezelfde overheid ook in staat is tot het effectief verspreiden van mis- en desinformatie. Hoewel zijn boek vooral suggesties geeft aan andere journalisten hoe om te gaan met controversiële onderwerpen, is het een interessant werk voor iedere geïnteresseerde lezer.

Een van de ergste aantijgingen voor een wetenschapper is om van pseudowetenschap te worden beticht. Dit wapen, vergelijkbaar met het te pas en te onpas iemand kwalificeren als antisemiet of als iemand die zich inlaat met paranormale zaken, wordt veelvuldig ingezet tegen mensen die hun ufo-kennis en -ervaring na langdurig en zorgvuldig overwegen besluiten publiek te maken. De voornaamste targets van skeptici lijken naast ufo's ook paranormale fenomenen te zijn, zoals telepathie, telekinese en *remote viewing* – kijken op afstand. Vreemd genoeg allemaal zaken die door Amerikaanse overheidsinstanties al heel lang zeer serieus worden onderzocht. Dat blijkt uit de onnoemelijke hoeveelheden informatie die op basis van de FOIA (Freedom of Information Act - wet openbaarheid bestuur VS) in de afgelopen jaren zijn vrijgegeven (al dan niet met weglating van cruciale delen uit die verslagen).

Hansen noemt de CSIOF zelfs expliciet een propagandaorganisatie omdat zij geen enkele objectieve positie inneemt aangaande ufo's. Er is kennelijk genoeg budget in de organisatie en ondersteuning door instanties om de anti-boodschap breed uit te meten in de media. Ook *lifetime* ufo-onderzoeker Stanton Friedman, zelf nucleair fysicus, wijdt in zijn presentaties en boeken steevast een hoofdstuk aan de uiterst professionele, maar voor een zelfdenkend intelligent mens overduidelijk inhoudsloze skeptici. Enigszins gefrustreerd en vol ongeloof concludeert hij na vijftig jaar op welbespraakte wijze: 'De basisregels voor het geen aandacht geven aan relevante feiten, aangedragen door goed opgeleide, maar onwetend-over-ufo-professionals, in het bijzonder SETI (Search for ExtraTerrestrial Intelligence)-specialisten, lijken te zijn:

- ◆ praat me niet over feiten, ik weet allang hoe het zit
- ◆ wat het publiek niet weet, ga ik ze ook niet vertellen
- ◆ als ik de feiten over ufo's niet kan weerleggen, dan val ik de ufo-getuige aan, dat is een stuk makkelijker
- ◆ doe zelf geen onderzoek, maar roep gewoon dat je het onderzocht hebt; onderzoek is te veel werk en bovendien zullen mensen het verschil toch niet zien.'

Een groot verschil tussen sceptici en ufo-afkrakers (in het Engels *debunkers* genoemd) is vooral de mate waarin stelling wordt genomen. Als het agressief gebeurt en praktisch volledig op de man wordt gespeeld dan is het een debunker. Als er wordt geroepen dat 'allang bekend of onderzocht is dat ...' of 'we weten allemaal dat ...' dan is het een debunker. Ook iemand die meteen begint met 'het is niet wetenschappelijk om te beweren dat ...' of iemand die vraagt om met wetenschappelijk bewijs te komen, is waarschijnlijk een debunker of onwetende. Ook de beweringen van Carl Sagan – Amerikaans astronoom – worden nogal eens gebruikt door debunkers. Sagan heeft gezegd: 'Buitengewone claims vereisen buitengewoon bewijs.' Dat is zeker waar op eerste gezicht. Het grote nadeel bij het ufo-dossier is dat bewijs verwacht wordt dat wetenschappelijk is – al het andere bewijs wordt op voorhand gediskwalificeerd. Helaas doen universiteiten geen wetenschap-

pelijk onderzoek naar ufo's omdat 'het bewezen is dat ufo's onzin zijn'. Dit noemen we een catch-22, een cirkelredenering, die we, dat wil ik aantonen in dit boek, zullen moeten doorbreken. Een mooie uitdrukking om naast die van Sagan te plaatsen is deze: 'Bijzonder bewijs moet niet verworpen worden omdat het bijzondere claims ondersteunt!'

Carl Sagan

Carl Sagan (astronoom, 1934-1996) presenteerde de populaire tv-serie *Cosmos*. Sagan maakte de uitspraak *extraordinary claims require extraordinary evidence* (buitengewone claims vereisen buitengewoon bewijs) populair en meniggeen gebruikt de uitspraak als een doodoener om de discussie over een relevant onderwerp in zijn voordeel te beëindigen. Op het eerste gezicht lijkt deze uitspraak gerechtvaardigd. Echter, verder kijkend moeten we toch concluderen dat er feitelijk niet zo erg veel staat. Wat is bijvoorbeeld 'buitengewoon' en wie bepaalt of iets dat is? Wat is bijvoorbeeld een bewijs? Denken we aan de kardinalen en de kijkbuis van Galileo, dan zien we dat het begrip 'buitengewoon' verandert in de tijd. Hoe hoog moet de lat liggen? Hoeveel bewijs is noodzakelijk? Iets onvoorwaardelijk aannemen is nog iets anders dan openstaan voor de mogelijkheid dat ... Onderzoek naar iets mogen doen of iets mogen bediscussiëren is nog iets anders dan op voorhand menen te weten hoe een en ander exact in elkaar steekt. Is het alleen aan priesters en geleerden om te bepalen of iets bewijs is?

Puur kijkend naar wat we als wetenschappelijke feiten aannemen op dit moment, de Big Bang, de snaartheorie, de evolutietheorie, het atoommodel, het standaardmodel, het golf- en deeltjeskarakter van licht, de exacte verklaring voor elektromagnetisme ... het zijn allemaal theorieën. Sommige in hoge mate nog onbewezen. Enkele zeer bruikbaar in de praktijk. Maar het aantal aanames dat nodig is om sommige wetenschappelijke theorieën overeind te houden zou menig wetenschapper toch achter de oren moeten doen krabben. In elk geval zou hij bescheidener mogen zijn. Helaas zijn theorieën, net als alcohol en nicotine, uiterst verslavend. Pak je ze af dan krijg je herrie. Daarnaast weten we dat er in deze tijd veel zaken naar buiten komen waarbij wetenschappelijk onderzoek zelf onderwerp is van integriteitsvraagstukken. Wetenschappers zijn geneigd om binnen eigen onderzoek bewijs dat bovenkomt en niet strookt met wat men wil vinden te negeren boven het bewijs dat hun goed uitkomt. Niets menselijks is wetenschappers vreemd.

Lange tijd was Sagan zelf fel in zijn afwijzing van het ufo-fenomeen. Hij was wel van mening dat het hele universum vol zit met intelligent leven, maar dat dat leven niet onze Aarde kan bereiken. Sagan, die adviseur was van het officiële Amerikaanse ufo-project Project Blue Book – we zullen dat project verderop nog uitvoerig bespreken – was van mening dat het vrijgeven van ufo-dossiers wel belangrijk is om een eerlijke en open discussie te kunnen voeren. Velen vragen zich op dit moment af of Sagan tijdens of in elk geval aan het einde van zijn leven niet veel genuanceerder dacht over ufo's. Zo schreef hij reeds in 1966 met Shklovski een hoofdstuk in het boek *Intelligent Life in the Universe* met de strekking dat wetenschappers en historici er serieus rekening mee moeten houden dat de Aarde reeds door buitenaardsen zou zijn bezocht!

Iemand die zich wil verdiepen in het uitermate fascinerende ufo-dossier, zal tijd nodig hebben. Zeker als die persoon een wetenschappelijke opleiding heeft genoten, want hij of zij zal heel wat ingeprogrammeerde standpunten moeten heroverwegen. Het was de onvolprezen Einstein immers die stelde dat 'kennis de collectie vooroordelen is die we bij het bereiken van ons 18e levensjaar hebben verzameld'. Hij legt het probleem van de gesloten denkwereld waarin de meesten van ons opereren reeds aan het einde van het vwo. Dan moet onze academische opleiding nog beginnen!

Ook in recente jaren is door grote geleerden gesproken over buitenaards leven. Stephen Hawking bijvoorbeeld heeft een weinig hoopgevend beeld van buitenaardsen. De eminente Engelse astrofysicus (natuurkunde van de sterren) zei in 2010 dat de kans dat ET bestaat zeer groot is, gezien de uitgestrektheid van het heelal. Dat is overigens een door de wetenschap algemeen aanvaard gegeven. Hawking gaat echter verder door de mensheid te waarschuwen voor 'aliens'. Hij stelt dat onze planeet veel rijkdommen bevat zoals water, mineralen en ertsen, en dat wij een gemakkelijke prooi zouden zijn gezien hun superieure technologie. Hij vergelijkt de situatie met die tussen de Oude Wereld en de Nieuwe, die Columbus op bezoek kreeg. En we hebben een aardig beeld van hoe Europese kolonialisten in de wereld tekeer zijn gegaan. Nee, volgens Hawking kunnen we maar beter proberen om contact te vermijden en moeten we zeker niet actief op zoek gaan naar ze. De agressieve inhalige mens als maatstaf voor het hele universum. Niet vreemd misschien want in die termen spreken astrofysici ook altijd heel gezellig over de geboorte en het sterven van sterren. Hawking denkt overigens dat het overgrote deel van het leven in het universum microscopisch is. Dat is een hele geruststelling want hun nanoraketjes zullen ons dan voorlopig hopelijk nog niet kunnen bereiken.

Weer terugkerend bij 'skepsis' is het belangrijk te melden dat, als het gaat over organisaties van skeptici, de mensen die geabonneerd zijn op skeptische tijdschriften of nieuwsbrieven vaak zeer oprecht sceptische mensen zijn. Mensen met de beste bedoelingen en intenties, maar misschien naïef als het gaat om de eigenlijke doelstellingen van de organisatie waar ze lid van zijn. Buiten kijf staat dat de sceptische houding, met een 'c', zeer waardevol is. We zijn echter mondiaal nog niet zo ver dat gezonde scepsis ten aanzien van alle menselijke voortbrengselen de boventoon voert. Ons denken en handelen is in dat opzicht ronduit primitief te noemen en zeker niet verlicht of wetenschappelijk.

Overigens is vooral het fanatisme van skeptici voor mij reden de wenkbrauwen te fronsen. Als iets echt onzin is dan blijkt dat in de wereld snel genoeg. Waarom iets zo heftig bestrijden? Uit het oogpunt van wetenschappelijke zuiverheid? Geen enkele wetenschap is volledig zuiver. Alleen hebben we de wetenschap te veel verkokerd en gespecialiseerd waardoor het overzicht vaak kwijt is. De eigen vakliteratuur bijhouden is inmiddels onmogelijk. Er studeren jaarlijks misschien wel een miljoen ingenieurs af. Hoe kan ik bijhouden welk afstudeerwerk zij hebben geproduceerd? Er worden miljoenen medische onderzoeken gepubliceerd. Hoe kan een arts controleren of zijn methodes niet verouderd zijn? We zijn dus afhankelijk van instanties die die schifting voor ons maken. Die moeten dan wel onafhankelijk zijn. Wat blijkt? Dat zijn ze niet. Overheden stoten onder het mom van marktwerking steeds meer taken af. Ze laten het over aan 'het veld'. Marktwerking betekent winst maken. Winst maken en vooral winst optimaliseren betekent

strategisch gedrag en concurrentievoordeel betekent geheimhouding. De cirkel is rond, het publiek is de pineut. Dat bleek dramatisch in de monetaire en bancaire sectoren die heel Europa en Amerika de afgrond in hebben gestort omdat hun overheden het middels deregulering ‘hadden overgelaten aan het veld’. Wie denkt dat dit per ongeluk gebeurde ziet niet het hele plaatje. Hier zitten heel gewiekste en intelligente krachten achter. Over hen zijn de skeptici heel wat minder kritisch dan over hen die zij ufo-gelovigen of ufo-enthousiastelingen noemen. Of over die, uiteraard volledig het spoor bijster zijnde, individuen die aan acupunctuur doen – die methode is immers nog maar 2500 jaar oud – of homeopathische middelen gebruiken. Waarom eigenlijk? Mogen zij die daar baat bij hebben zelf niet bepalen wat ze willen?

Niet dat er geen kritiek mag zijn op beweringen van welke aard ook, maar het is de wijze waarop dat gebeurt. De frontale op de man gespeelde aanval is een wapen dat geen enkele persoon, maar zeker geen wetenschapper siert. Integendeel, het is het meest onwetenschappelijke dat men kan doen en zegt dus erg veel over de aanvaller. In mijn geval zijn, zonder ooit met mij gesproken te hebben, brieven gestuurd door dergelijke lieden naar mijn baas om aan te dringen op mijn ontslag. Dat overkwam ook ruimtevaartjournalist Piet Smolders. Smolders was in mijn jonge jaren al iemand die vaak op radio en tv sprak over de ruimtevaart. Piet kent de hele ruimtevaartwereld. Op zijn 65^{ste} wilde hij voor de krant waar hij al vele jaren voor schreef, *De Telegraaf*, een boekje schrijven over ufo's met de strekking dat ufo's onzin zijn. Met die intentie begon hij zijn zoektocht om er na enige tijd achter te komen dat het een buitengewoon serieus onderwerp *is!* Piet was eerlijk en besloot om dat aan zijn publiek te melden in zijn boek *ET – Geen mythe maar werkelijkheid*. Ook hij kreeg de ‘koninklijke behandeling’ van onze skeptische vrienden. Een eerlijk journalist wordt kennelijk niet gewaardeerd. Ik laat het eindoordeel over aan de lezer en ik raad altijd aan om de website van de stichting eens te bezoeken. Als je daar een goed gevoel bij krijgt dan is dit boek waarschijnlijk niet aan je besteed.

Haisch' beschrijving van een echte scepticus was mijn insteek toen ik de wereld van de ongeïdentificeerde voorwerpen betrad. Ik wist er onvoldoende van, maar stond open voor en was verbaasd over de uitgestrektheid van de kennis die ik daar tegenkwam. Kennis van ‘leken’ en professionals. Kennis over vormen, herkomst, techniek, over energie, materialen maar ook over cover-ups, intimidatie, ridiculisering. Je kunt overweldigd raken door de hoeveelheid en de onallegaagsheid van de informatie. Je kunt al heel snel de informatie niet meer delen met anderen; familie en collega's raak je soms al snel kwijt. Dat betekende dat ik terugviel op mijn eigen kennis en aangeleerde methode van onderzoek. Tot ook die niet meer toereikend is en je ook je intuïtie erbij moet betrekken. Iets wat overigens in alle wetenschappen gebruikelijk is maar waarover niet of nauwelijks wordt gesproken: er is geen taal voor.

Ik sprak luchtverkeersleiders, piloten, oud-militairen en politici. Het is voor velen van hen niet makkelijk om erover te praten: er staan reputaties op het spel of ze hebben een geheimhoudingsplicht ondertekend. Toch is de drang om erover te spreken op dit moment groter, veel groter dan om de stilte te bewaren. Nu ze ouder worden besluiten velen van hen deze informatie toch te delen, en die is vaak verbluffend.

In Egypte en Zuid-Amerika zijn al vliegtuig- en helikopterachtige voertuigen vastge-

legd op oude afbeeldingen of in ‘kunstvoorwerpen’, terwijl velen van ons blijven geloven dat wij de eersten zijn die kunnen vliegen. In het land van de Eufraat en de Tigris liggen onze oudste wortels, de eerste bloeiende beschavingen. We weten niet hoe die ontstonden, maar de kennis en technologie van toen lijken extreem vergevorderd. Op kleitabletten worden verhalen overgeleverd. Verhalen die we in alle heilige geschriften tegenkomen en die de wetenschap altijd als metafoor heeft bestempeld maar die steeds meer onderzoekers letterlijk beginnen te nemen.

Oude geschriften

Veel onderzoekers van onze oudheid kijken ook naar de heilige geschriften van diverse culturen. Net als de zondvloed, die in alle delen van de wereld in de geschreven overlevering voorkomt, komen ook verhalen voor over wat je met gemak ruimtereizigers zou kunnen noemen. Vaak werd daarvoor in de vertaling (!) – en daar zit hem de kneep – god of goden gebruikt, zodat huidige wetenschappers kunnen zeggen dat het mystieke en transcendentie, oftewel vage paranormale onzin betreft. Helaas voor hen geeft nader onderzoek een heel ander beeld, een veel genuanceerder en onthullender beeld van onze voorvaderen en hun ervaringen.

In het oude Egypte wordt verhaald van Saurid, die met zijn mensen en met hulp van de ‘wachters van de hemel’ de piramides bouwde. De Hopi-indianen spreken in deze tijd van de terugkeer van de ‘sterrenvolken’. De Sumeriërs spreken op de kleitabletten van ‘Anunaki’ – zij die van boven naar beneden kwamen. Priesters waren daar de dienaars van ‘de goden’. Zij waren bemiddelaars en bezaten meer kennis dan het volk, dat lager in rang stond. Veel materiaal is te vinden in het werk van Zecharia Sitchin. Hij kreeg bekendheid met zijn eerste boek, *The Twelfth Planet* (1976). De Dogon in West-Afrika kenden de ster Sirius B, een begeleidende ster naast Sirius A, die onmogelijk met het blote oog kon worden waargenomen, aldus Robert Temple in zijn boek *The Sirius Mystery*. Zij spreken over contact met een intelligente buitenaardse beschaving van Sirius B. De Bijbel spreekt in Genesis van elohim en nephilim – goden (meervoud) en reuzen (mv), ten onrechte vertaald als God (enkelvoud). In Genesis 6:1-4 wordt verhaald dat de reuzen gemeenschap hadden met de dochters van de mens, en daar kinderen bij kregen. In het apocriefe boek Henoch wordt zelfs gesproken van het feit dat de zonen (mv) van God, die wachters werden genoemd, afdaalden en tegen de wil van het hoogste gezag inderdaad met mensen gemeenschap hadden. Hun nakomelingen waren de reuzen (nephilim).

Daarnaast kan men overal ter wereld bijzondere artefacten tegenkomen die niet op deze Aarde lijken te zijn gemaakt of die voorstellingen weergeven die zeer veel lijken op dingen die pas veel later werkelijkheid zouden worden, of die zelfs nu nog niet zijn gerealiseerd. Het is een fascinerend stukje historie waar de geschiedwetenschap weinig mee kan, maar dat desondanks niet zou moeten worden genegeerd.

Zeer bekend geworden is het alweer klassieke werk van Erich Von Däniken, *Waren de goden kosmonauten?* Veel van de verhalen daarin gaan over fenomenen die in de lucht wer-

den waargenomen. Men spreekt er over 'zij die van boven kwamen' wat later met 'god' of 'goden' werd vertaald. Daar heb je het weer. Taal. Voor de dingen die we (nog) niet begrijpen schiet taal tekort. We moeten ons echter behelpen met taal, dus ook als het gaat om iets vooralsnog onbegrijpelijk als ufo's. We mogen die onderwerpen vanwege een tekortschietende taal niet taboe verklaren. Zeker niet als onze beste mensen erover willen, maar naar eigen zeggen niet mogen spreken.

Er zijn verschillende redenen aan te wijzen waarom de informatie die er wel is onder de pet wordt gehouden. Enerzijds zegt men vaak dat regeringen het ufo-fenomeen ontkennen om paniek onder de bevolking te voorkomen. Anderen geven als reden dat deze objecten gebruikmaken van energie- en transportvormen die wij, althans officieel, niet mogen kennen. We weten dat vrije energie bestaat, maar we hebben de sleutel tot een technisch gebruik daarvan nog niet gevonden. Wanneer dat wel gebeurt en de wereld toegang krijgt tot genoeg schone energie zou dit het einde betekenen van de olie-industrie zoals we die kennen. Er is een aantal mensen dat veel baat heeft bij het geld dat daar tot nu toe mee verdiend wordt. De werkelijke reden dat de informatie verborgen blijft, zal ergens tussen deze twee uitersten liggen. We zullen dit verderop nog uitgebreid onderzoeken.

Wel geldt dat universiteiten, plekken voor onbevooroordeeld onderzoek, zeker op dit terrein maar in toenemende mate ook in het algemeen, hun werk niet naar behoren doen. Op dit moment wordt daar vooral informatie die al bekend is getoetst en geoptimaliseerd. Er wordt onvoldoende gezocht naar radicaal nieuwe ideeën, terwijl de wereld schreeuwt om nieuwe wegen in te slaan. De zeeën worden leeggevist, oerwouden nog steeds gekapt. Technologieën worden ingezet om de Aarde te verwoesten in plaats van haar te dienen. We zijn een planeet – perfect op darwinistische leest geschoeid – die zichzelf beconcurrereert. Maar wie de planeet bevecht verliest. Iedereen verliest, de zwakken en uiteindelijk ook de zogenaamd sterken.

Als we kijken naar wat er in de lucht verschijnt, lijken er andere transport- en energievormen voorhanden te zijn. We moeten er alleen wel op een goede manier mee omgaan. Iedere nieuwe technologie is tot op heden vooral ingezet om oorlog te voeren, terwijl we een verantwoordelijkheid hebben voor de planeet waarop we wonen. Ethische en technologische ontwikkeling moeten hand in hand gaan.

Als ik zie hoe vaak mijn lezingen hierover die op internet staan, bekeken zijn, als ik de duizenden reacties lees van mensen die oprecht geïnteresseerd zijn in deze fenomenen, dan weegt dat niet op tegen de twee of drie stemmen die mij proberen onderuit te halen, zonder argumenten overigens. 'Er is geen wetenschappelijk bewijs voor', zeggen ze. Dat is er ook niet voor het tegendeel.

Mijn diepste wens is dat er onderzoek gedaan wordt naar de onbekende fenomenen in de lucht. Zonder angst. Open. Zo moeten we de verantwoordelijkheid gaan nemen voor wie we zijn. In de context van het grotere geheel. Geen helicopterview meer, maar een intergalactische view. We zijn niet enkel individuen op een planeet, maar bewoners van het universum.

In dit boek baseer ik mij voornamelijk op getuigen uit mijn vakgebied, de luchtvaart- en ruimtevaarttechniek. Een gebied dat ik mij heb eigen gemaakt en waarop ik gekwalificeerd ben om er uitspraken over te doen. Toch zal ik de laatste zijn die u wil overtuigen.

Het is niet aan mij om wie dan ook te overtuigen. Overtuigen kunt u alleen uzelf. Ik kan u hooguit stimuleren om zelf op onderzoek uit te gaan. Onderzoek net als ik wat mijn collega's – astronauten, piloten, luchtverkeersleiders, militairen – de afgelopen zeventig jaar hebben verteld over wat zij hebben gezien en meegemaakt. Zij verdienen het. En u verdient het om te weten wat er speelt op uw planeet. Want het is uw planeet en u bent er medeverantwoordelijk voor. Laat u niets wijsmaken, onderzoek en behoud het goede. Het is belangrijk. Meer kan ik u niet zeggen. Behalve dat ik u ga vertellen hoe ik mijn onderzoek heb vormgegeven en zo tot bepaalde – zeer zeker niet algemeen geaccepteerde – conclusies ben gekomen. Het is een positief onderzoek en de uitkomsten zijn niet minder dan fantastisch te noemen. Maar je moet even wat durven loslaten voor je daar bent. Maar een einddoel is geen doel op zich. Het gaat om de reis. Ik wens u een mooie reis.